

2020. októberében
Rózsafűzér hónapjában

**KEDVES CSALÁDOK,
HÁZASPÁROK, JEGYESEK ÉS SZERELMESEK,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREK, ÉS MINDENKI, AKI A
CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Nekünk pedig mindenkor hálát kell adnunk Istennek értetek, testvérek, akiket Isten szeret, azért, mert Isten kiválasztott az üdvösségre a Lélek megszentelése és az igazság hite által. Meg is hívott titeket erre az evangélium által, hogy elnyerjétek Urunk Jézus Krisztus dicsőségét.
(2Tesz 2, 13-14)

Hálát adok a Jóistennek, hogy a Családbizottság élén több mint két és fél évtizedig szolgálhattam a Kárpát-medencei katolikus családokat.

Egyházunkban hosszú évszázadokon keresztül nem kellett külön figyelniük a családra, mert az egészséges családok világra hozták az egészséges gyermekeket, akik a szülők példáját követve házasodtak és alapítottak családot. Ezekben a családokban kibontakozhattak a papi és szerzetesi hivatások. Később egyre többen ismerték fel Magyarországon is, hogy a család igenis támogatásra szorul. A plébániákon spontán, szinte alulról kezdeményezve kezdtek megszületni a családcsoportok, az életvédő mozgalmak, mert sajnos szükségessé vált az élet védelme is. Aztán országos szinten is elindultak mozgalmak. Hálával emlékezem Ács István püspök atyára, akit még plébános korából ismertem Füzéren. Ő kezdte szervezeten felépíteni a magyar családpszichológiát, kialakítani a házaspárok hálózatát. Sajnos rövid ideig élt ahhoz, hogy ez a kezdeményezése megvalósuljon. Mivel a Házaspár Hétvége mozgalomnak is tagja volt, a Jóisten kegyelméből püspöki szolgálatával e rövidke idő alatt sokakat elgondolkztatott és a családok támogatására indított.

Szent II. János Pál pápa 1994-ben meghirdette Egyházunkban az ENSZ kezdeményezéséhez csatlakozva a családevet. Ács püspök úr akkor már halott volt. Engem akkor szenteltek püspökké, és Seregély István érsek atya, a Püspöki Konferencia akkori elnöke kérte, hogy fogadjam el a családokkal való törődés szolgálatát. Mindig foglalkoztam a családokkal, mindig voltak körülöttem családcsoportok. Ugyan egészen más kispályás játékosnak lenni, mint felvállalni az országos felelősséget, mégis örömmel tettem eleget a kérésnek. Hálás köszönetet mondok azoknak a házaspároknak, akikkel ebben a 26 esztendőben Pécsen vagy máshol találkoztam. Sokat kaptam tőlük, azt gondolom, hogy minden találkozás kölcsönös gazdagodás volt.

A püspök testvérek segítségével lassan felépült, és egyre inkább kiteljesedett az egyházmegyei referensek hálózata. A laikus referens házaspárokhöz papok is csatlakoztak, és létrejöttek a különböző találkozások. A paptestvérekkel évente kétszer találkoztunk, egy kétnapos papi továbbképzőn vidéken, és egy egynapos budapesti összejövetelen. Rendszeressé tettük a referensekkel való találkozást; az év elején évente más-más egyházmegyében találkoztunk, hogy ismertessük következő évi programjainkat, majd novemberben, Máriabesnyőn, a Családkongresszus keretében röviden kiértékeljük évi munkánkat. Örömmel emlékezem nyári referens táborokra és kirándulásokra, ezek alkalmat adtak egymás jobb megismerésére és a közös gondok közös megoldásán való gondolkodásra. Hálással gondolok a hazai és külföldi egyházmegyékre, amelyek mindig készségesen és kedvesen fogadtak bennünket. Számomra ezekben a találkozóknak az volt a szép, hogy nem csak konferenciák voltak, hanem szinte lelki gyakorlatokká fejlődtek, közben pedig értékes, a családpszichológiában hasznosítható ismeretek kerültek átadásra.

Az egész családpszichológiai szolgálatot segítette a Szent II. János Pál pápa által 1994-ben kezdeményezett, majd háromévenként különböző országokban rendezett Családok világkongresszusa és világtalálkozója. Nagyon sokat kaptam ezeken a kongresszusokon, és igyekeztem hazahozni az ottani üzeneteket. Nagyon örülök annak és hálával emlékezem vissza, hogy ezek a hatalmas világkongresszusok mindig kiadtak egy előkészítő dokumentumot és ezeket szinte kivétel nélkül sikerült magyarul megjelentetnünk. Ezáltal a magyar egyház is szinte naprakész volt azzal a gondolkodással, amit a Vatikán képviselt.

Munkánk kezdetén nagyon sok segítséget kaptunk Trujillo bíborostól (többször is volt Magyarországon), aki a maga kolumbiai lelkesedésével tanított bennünket arra, hogy mire van szüksége ma a katolikus családoknak. Isten nyugosztalja őt! Nagyon sok más alkalom is volt, amikor továbbadhattuk a világkongresszusok, találkozók üzenetét, jelszavait. Több kiadványt tudtunk megjelentetni, ezek már nem ásatag módon ismételték a házasságról szóló tanítást, hanem próbálták érzékeltetni, hogy merre is megy a világ.

Kapcsolatba léptünk az osztrák, az olasz a német és a dél-tiroli katolikus családszervezettel, majd beléptünk az Európai Katolikus Családegységek Federációjába, és ennek révén találkoztunk úgyszólván Európa valamennyi katolikus családszervezetével. Köszönettel tartozom ezeknek a szervezeteknek és képviselőiknek a sok és igen gyümölcsöző vélemény és tapasztalatcseréért.

Külön meg kell emlékeznünk arról, hogy családkongresszusainkba kezdettől fogva becsatlakoztak a határon túliak is. A Jóisten megadta, hogy találkozhattam a határon túli családcsoporthoz is. Sok öröm jutott ezekből a találkozókból számomra. Külön meg kell említeni Erdélyt, ahol Szénégető István atya és munkatársai vezetésével nagyon szép családpsztoráció épült fel önálló léttel, tartalommal és lelkesedéssel. Nagy öröm számomra, hogy Székelyföldön, de a Partiumban is jelen vannak házas csoportok. Délvidéken főként a Házasközvetítésével újult meg a családpsztoráció. Felvidéken is vannak ígéretes kezdeményezések, noha a földrajzi adottságok megnehezítik a felvidéki magyarok összetartását. Kárpátalját is meg kell említeni, ott is nagyon szép munka folyik mind a családtámogatás, mind az életvédelem terén. Ebből a parányi kezdeményezésből a Kárpát-medencét betöltő jelenlét lett. Hála Istennek!

Külön szeretnék köszönetet mondani ebben a búcsúzó levélben a megújulási mozgalmaknak, amelyek közvetlenül vagy közvetve próbálták a magyar katolikus családokat erősíteni. Nagyon nehéz lenne most felsorolni mindegyiket, ki tett többet, ki tett kevesebbet. Minden ilyen kezdeményezésnek, amely tulajdonképp megelőzte a családszervezési hálózat felépítését, nagyon örülök. Nagyon-nagyon sok gazdagodást jelentett számomra is, és az egész magyar egyház számára is.

Szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akikkel az élet összehozott, akik hosszabb-rövidebb ideig munkatársaim voltak ebben a szolgálatban, akikkel hosszú ideig havonta leülhettem egy megbeszélésre, hogy merre menjünk, mi legyen a következő lépés. Lelkesítették engem, és nem engedték, hogy leüljek és ellaposodjak.

Igaz szeretettel köszöntöm utódomat, Marton Zsolt püspök atyát. Örülök, hogy elfogadta ezt a megbízatást, hogy igent mondott erre a szolgálatra, és hogy folytatja, amit Isten kegyelméből megkezdhattunk. Ma már egy egészen új világ van születőben az életet, a családot, a személyt illetően. Nagy éberségre, sok-sok erőbefektetésre van szükség ahhoz, hogy határozottan védeni tudjuk azt, amit valóban védenünk kell, és elengedni azt, amit el kell engednünk. Egyházunk missziós egyház, a misszió elsődleges terepe a család. Szellemi harcban állunk, ezért fogadjuk szívünkbe a családok nagy pápájának, Szent II. János Pál pápának szavát: „Elkötelezettségre és imádságra van szükség korunkban az egyik legveszélyeztetettebb intézmény, a család, a társadalom alapsejtje érdekében, mert elméletileg és gyakorlatilag egyre erősebben támadják a bomlasztó erők. Ez félelmet kelt bennünk, hogy kérdéssé válik ennek az alapvető és mással nem helyettesíthető intézménynek a jövője, s vele együtt az egész társadalom sorsa. A rózsafüzér imádkozására való buzdítás a keresztény családokban – a család lelkipásztori gondozásának tágabb keretein belül – hatékony segítséget kínál a korunkat jellemző krízis pusztító hatásainak megfékezésére.” (Rosarium Virginis Mariae, Apostoli levél, 2006, 6.p.) Nagyon bízom abban, hogy Zsolt atya fiatalos lendületével sokat fog tenni a magyar családokért. Fogadjuk szeretettel az ő szolgálatát! Én magam szeretnék visszavonulni, neki már egy új psztorációs modellt kell felépítenie. Álljunk mellette, és bátorítsuk őt!

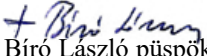
Köszönöm a „Hívom a családokat” levelek olvasóinak, és mindenkinek azt, hogy a legkülönbözőbb módokon sokszorosították, terjesztették ezeket a leveleket. Kívánom, hogy családcsoporthoz ne laposodjanak el, ne legyenek pusztán pogácsázó vagy teázó klubbá, hanem mindig keressék meg azt a vezérfonalat, amely mentén dolgozhatnak, megújulhatnak. Ne engedjük, hogy beszűküljön az, amit családcsoporthoz nevezünk, ami a házasság, a család lelkiességét akarja szolgálni! Ne engedjük, hogy valami unalmas, együgyű fórummá váljon!

Befejezésül szeretném megköszönni az immár két éves betegségem alatt kapott sok-sok imádságot. Örömmel mondom, hogy úgy látszik a gyógyulás irányába haladok, és talán még egy nagyon-nagyon kicsit talpra is tudok állni. A lábadozás tovább tart, de még sok időt vesz igénybe.

Kívánok minden családnak házasságra figyelő, életet elfogadó boldog családi életet, boldog jövőt Isten áldásával! Az egyház és a nemzet jövője nem a nagy fórumokon, kongresszusokon, nem is a Parlamentben dől el, hanem a családi otthonokban. Vigyázzuk a családi tűzhelyet, a házi szentélyt!

Ezért tehát, testvérek, legyetek állhatatosak, és őrizzétek szilárdan a hagyományokat, amelyeket akár beszédükből, akár levelükből tanultatok. Urunk, Jézus Krisztus pedig, és Isten, a mi Atyánk, aki szeret minket, s örök vigasztalást és jó reménységet ajándékozott nekünk kegyelemben, bátorítsa és erősítse meg szíveteket minden jótettben és beszédben.

(2Tesz 2, 15-16)

Bíró László püspök